

SZÉCSÉNYI HIRLAP

BIZNIPRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
 Negyed évre 2 korona.
 Egyes szám ára 16 fillér.
 Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

Kiadótulajdonos:

GLATTSTEIN ADOLF.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
 reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
 intézendők.
 Nyilvántári költségek soronként 50 fillér.
 Hirdetések egyezség szerint.

A közelgő újév.

(V. L.) Könnyű elbűcsüzní az öreg esztendő! És igazán nem valami babonás félelemmel írjuk ki az 1913-ik esztendőt, mert azt hisszük, hogy sokkal jobb lesz, mint a melyiktől most búcsúzunk. Mintha máris derűsben köszöntene ránk: azok a sötét felhők, a melyek hónapok óta hazánk ege fölött kóvályognak, mintha oszladoznának. A diplomatai szándékainak csalafinta fordulói mi atlagos, józan gondolkozású emberek világosan nem láthatjuk, — de ha igazak azok a hírek, amelyek a londoni követi értekezlet-ről kiadattak, azt hisszük, jogunk van remélni, hogy az 1913-ik nem lesz háború. Mert mi is volt eddig a casus belli? A Prohaszka prizeni konzul megsértése és adriai kikötő. Az elsőről már tájékoztatott a külügyminis-ter, hogy ebben a monarchia elégtételt kapott. Marad az adriai kikötő. De ehhez is a szerbek hékesebb fiurokat pengetnek. Ezek szerint ez sem ok már többé a háborúra. Csak hogy az a kérdés, vajlon e hangzatoslatot sértelmek voltak e a háborúra ingerlés és készülőds igaz motívumai? Nincs-e rejtelet ok? De ne fessük falra az ördögöt, örüljünk, hogy a béke anygala, háhar homályos konturok-ban, az új esztendő első napján mutatkozik: e háborus készülődések igazolják, hogy az emberiség legfőbb áldása mégis csak a béke. Ha a béke és Istenáldása lesz, — akkor

a többi az emberi szorgalom és igyekezet megeremti és holdog ujesztendő virrad ránk. Erre a holdog új esztendőre szükség van. A destrukció minden társadalmi rétegben mutatkozik. Kielégithetlen vagyok egymásra való féltékenység alakjában. Közéletünknek a ránk következő esztendőben nyugvó pontot kell érnie, mert a további feszültséget nem bírjuk. De nyugvó pontra kell érni közéletünknek azért is, hogy a nemzetet megalapozó választójogi törvény rázkódtatás nélkül átjuttasson a gyakorlati életbe. Nagyon jól kívánunk a ránk következő esztendőre, mikor azt kívánjuk: Magyarok! Értsük meg egymást! Ne keressük azt, ami elválaszt, hanem azt, ami egyesít. — Nekünk nemzeti múltunkat féltékenyen kell ápolnunk és őriznünk. Az első szempont, a melyet a nemzet alapozó javaslatlól várunk: a sokat emlegetett magyar szupremáciának megóvása. Mindenki ellenünk, a ki a nagy jogelv: a szavazat jog minél szélesebb kiterjesztésének keretén belül — nemzeti múltunkat veszélyeztető módon akarná ezt a nagy jogelvet érvényesíteni. 1913. esztendőre vár, hogy a régen követelt és közállapotainkat feszítő kérdést megoldassék s közel-tünk nyugvópontra jusson. De a míg egyrészt tevéds azt gondolni, hogy nyugvópontra juthatunk, ha a reform kerete a nemzeti védelem jogos követeléseinek határáig nem ér: éppen olyan halogás azt hinni, hogy a magyar valaha fel-

üljön világpolgári jelszavaknak és önmagát megölje, vagy megölni akarja. — Ha semmi másban, de most igazán szükség volna az egyeztető pártközi tanácskozásokra. Ne vigyünk a jövő esztendőre a közelébe új izgató anyagot. Magyarok! Egyesüljünk nemzetünk nagyvá tételeire.

A nemzeti fejlődésben, a haza történetében nevezetes esztendő lesz mindég az 1913. És elhatározásunktól függ, hogy okos, előrelátó hazafiaknak, vagy hátor hebehurgya nemzetét megadó kornak bélyegezzék ezt az időt és ennek fiait.

Bizó hittel és reménnyel tekintünk az új esztendő elé, hogy mindazokra, kikre a haza sorsának irányítása vár, bölcseséggel és szent hazaszeretettel fogják a nagy kérdést fontolóra venni és benne határozni.

Boldog új esztendőt a magyarnak!

Levélszekerény.

A szereltem tanának néha igen érdekes rendkívüliségére jellemző dokumentumot fog szolgáltatni az alábbi levél és annak kapcsán fejtegetésünk — A levelet fiatal és józanul gondolkodó leány írta. Csupán kikapott részleteket közlünk belőle, úgy azonban hogy ez az érdekesség rovására nem esik.

Kedves Bolygó!

Azért fordulok magához, mert én nem tudok magamnak véleményt alkotni arról,

◉ ◉ TÁRCSA. ◉ ◉

A mi falunkban . . .

A mi falunkban most valamennyi házban, A könny patakban foly, — minden felé lyás van.
 Megy fiu, férj, apa — hívó parancs szóra: Sok asszony szívnek van siratni valója.

Rozmaring illatu kicsike szobában: Halvány leány zokog — menyasszony ruháiban.
 Tegnap még kacagott. . . . várta esküvőjét, Boldogan próbálta menyecske-kendőjét.

És ma vége van már örömeinek — vége! Jött a hívó parancs s ment a völgyébe. Alig ölelhette, — csak alig csókolta, Fájó bucsú csók lett első mátká csókja.

. . . És megy a katona, harcza viszi utja. Vissza jöss-e onnan? — a jó Isten tudja!

Rigassy Jánosné.

Uj év napján.

Írta: Mezösty Rélu.

Az új év első napján nem tudok jobbat kívánni, mint azt, hogy valahogy olyan ne legyen az új esztendő is, mint a régi volt. Nagyon is éreztük az Uristen büntető kezét felettünk.

Szép reménnyel, dus aratással kecsgetelő áldás helyett: mindent elrothasztó esők, amelyek szinte özönvíznek is beillettek. És ennek nyomán pusztulás, keserűség, szegénység mindentült.

Aggódva leste, remegve várta mindenki a holnapot, vajlon nem fog-e egy gazdaságilag, anyagilag annyira válságos, inséges esztendő nyomora mellé még egy háború rettenetes csapása is reánk nehezüdni?

Én az első perctől kezdve rendíthetetlenül hittam abban, tudtam hogy nem lesz háború! A legszörnyőbb hírek, a világ minden részéről összefutó sürgönyök zaja, királyok, császárok és hű szolgálk kardcsördítése, fenyegetődzése egy pillanatilg se zavart meg abban az erős hitemben, hogy nekünk nincs semmi elfogadható indokunk egy rettenetes pusztítás és vérontás borzalmaiba belesodródni.

Az újév első reggelén a béke galambjának szárnycsapkodását örömtelen, repeső szívvel hallgatom. Aggódó szülőök, kiknek egyetlen reményük ott áll a messze távolhan a hótakarta hegyek ormain, és örködik hazánk biztonsága felett, — szerető hitvesek, síró gyermekek, akiknek fájó sóhajlása elrepül a gondolat szárnyain — a borús homokkal epedő vágyakozással reátok gondoló hű férj, jó apa a magyar katonák ezrei és ezrei felé: nyugtassátok meg vergődő lelketeit. Béke lesz! Ez az új év legelső üdvözlése! Örömhír a paloták urának, boldogságot vigasztalást adó szózat a konyhák lakóinak, akik remegve várják vissza a kis-család kenyérkeresőjét, két keze munkájával feltartójt!

Béke lesz? Mert nincs okunk a háborúra! A magyar emberre a halálos ellensége sem mondhatja azt, hogy gyáva. Minden rosszat: csak ezt az egyet nem foghatja reánk senki-seni! De mi sem tudunk és nem akarunk idegen népek szabadságának eltipródni lenni. A magunkat nem hagyjuk: a másét nem bántjuk.

Ha az újév vissza fogja adni az országnak nyugodalmát, ha ki-ki visszatér majd a maga dolgos munkakörébe, ha a tél bilincsenek lepatanása, után mint egy megzavart

amit mások előadásában el sem hinnék és nem tudok megfelelni arra a kérdésre, a mit föl fogok adni.

Nagyon szeretek egy fiatalembert. — Öszintén és igazán.

Ő is szeret engem. Megmondta többször, (mert hiszen azt, hogy szeretnek, többször szereljük hallani) behozonyította tetteivel, gyöngéd, odaadó, figyelmes viselkedésével. Hogy mást ne említsék, csak azt hozom fel, hogy vallomása óta minden reggel megtalálom ablakomban kedvenc virágot — kizárólag ibolyát. (Télen ibolyát! Hogyan jut hozzá? Az az ő titka.)

Teljes szeretet. És mégis valahányszor találkoznunk majdnem minden alkalommal oly kegyetlenül és erősen megkínóz, hogy sírva fakadok. Nem akarok példát foltozni arra, hogy mivel szokott bántani, csupán azt említem meg, hogy majdnem minden szó, amit kiejt, fájdalmat okoz nekem. És ok nélkül bánt. Képződnek és én hiába magyarázom meg neki, hogy alaptalanul érzékenyekedik.

És ez nem tréfa. Ő nagyon jól tudja, hogy szenvedést okoz nekem és számtalanszor tett már fogadalmat arra, — hogy megváltozik. Egy alkalommal határozottan kijelentette és kijelentését becsületszóval erősítette meg, hogy abban az esetben, ha még egyszer könnyezni lát és ezek a könnyek neki tulajdoníthatók, főbe lövi magát. Ezt nem nekem mondta, de én tudomást szereltem róla és azóta visszafelé könnyeimet, hogy a magányban anal nagyobb erővel törjenek elő. Mert azzal, hogy engem bántson, nem hagyott fel.

Miért van ez így? Nem tudom. Sokszor azt hiszem, hogy ő nem is tudja, milyen mélyen sebző ereje van annak, a mit mond; utána meg azt gondolom, hogy nem is szeret már és szabadulni akar, de azt várja, hogy én srákiask. Nem tudom őt megérteni. Egyik együttműködő kedves és gyöngéd, viszont más alkalommal maró és hantó.

Meg kell még jegyeznem, hogy az illető

fiatal ember úgy tesiben mint félekben teljesen egészséges; sőt még a mai kor divatos betegségét — az idegességet — sem lehet ráfogni.

Talán mellékes megemlíteni, hogy félig-meddig vőlegényem is, és így az eset annál súlyosabb beszámítás alá esik, mert a döntő szó kimondásánál habozni lesznek kénytelen. Pedig úgy szeretem, amint embert nem szerettek és boldogtalannak érzem magamat, ha egy napig nem láthatom.

Es tudom, hogy egy héten át minden éjjel virrasztva, aggodva és könyes szemekkel várta a híreket, a melyeket szobateányuknak minden órában tudomására kellett adnia, amikor élet és halál közt lehettem. És mégis bánt és kínoz. . . Miért? Miért?

Bűslakódó ledny.

Hát bizony kissé nehéz kérdés. Nehéz pedig különösen azért, mert a helyes felvilágosításra szükségem lenne a résztvevő személyek ismerésére. — Mindazonáltal megpróbáljuk a megfelelő magyarázatot megadni.

Ha megkérdeznék attól a fiatal embertől, hogy miért hánlja Önt, valószínűleg azt felelné: „Nem tudom”. — És így is van. Ő tudja, hogy Önt hánlja, de az okával, a miért-jével már nincs tisztában. És ehhez még azt kell fűznünk, hogy — bármily hihetetlennek tetszik is ez az állítás — az Ön szenvedése, fájdalma, könnye és könnyeinek visszatérítése benne jóleső, kellemes érzést kelt, neki örömet okoz; sietősen kijelenteni azt is hogy mindennek ellenére még vagyunk arról győződve, miszerint nem csekélyebb szerelemmel viseltetik Ön iránt, mint Ön ö iránta és tőletről sem gondolt a szakítására.

Paradoxon! Ugye?

Látszólag. Mert a szerelmes ember természete, lélekének, gondolkodás módja szerelmesével szemben egészen más, mint — nevezdük így az ellenkezőt talán jogosan is — a normális emberé. A férfi is szenved, ha szerelmesét szenvedni látja és nem tud rajta segíteni, de a szenvedést sokszor ő idézi elő csupán azért, hogy el is hárítsa. Tehát tulaj-

doképen nem is abban áll a férfi öröme, hogy bánatot szerzett, hanem abban, hogy azt megszűnítette. Sajátságos lelki ténylet, de könnyen meg fogja érteni az, aki már nagyon szeretteit.

Meg kell itt említenünk azt is, hogy minden ember játszik, pórolás tettel, amikor valakivel szemben áll. De senki sem pórol aynyira, mint a szerelmes ember szerelmesével szemben. Minden szava, minden tette, minden mozdulata arra irányul, hogy a már meglévő szerelmi patakok szerelmi tengerre alakítsa át. A hódítás — különösen férfiak részéről — soha sincsen befejezve. A szerelmes ember szerelmese ajkáról mindig liúzó, bókuló, és — elég furcsa — megalázkodó szót vár. Hogy ezt megkaphassa, mindent elkövet: alakoskodik, színészkedik és soha ki nem fogja a fogasokból, a trükkökből. Sok szerelmes férfinak kedvenc trükkje az, hogy egy bizonyos ideig vadnak, durvának, hatalmas hódolóknak adja ki magát és aztán egyszerre megszelídül, kezis háranynyá alakul. A trükk határozottan jó. Mert hiszen a nő meg van arról győződve, hogy az ő érdeme ez a változás, és az határozottan imponál a gyöngébb nemnek, ha az ő egyéniségének és behatásának varázsa alatt a férfi jó utra tér. És így a férfi is elérte tulajdonképeni célját. Meghódította, illetve még jobban meghódította a nőt.

Talán az Ön leendő jegyese is megfog egyszer változni, amivel azonban nem akarjuk azt mondani, hogy ő is alakoskodik.

A leghelyesebb lenne, azonban egyenesen és határozottan megmondani neki, hogy bagyjon fel a kintzással, mert ellenkező esetben szakítani lesz kénytelen. És hármennyire is fog Önnek fájni, váltsa be fenyegetését, ha a felszólítás ellenére is folytatja a régi viselkedést. Gondolja meg jól, hogy miképpen fog Önnel szemben a házasság után viselkedni, ha most ok nélkül, szeszélyből fájdalmat okoz Önnek, mikor ehhez nincs joga.

Legyen tehát erélyes. Olyan erélyes, mint amilyen okosnak és gyöngédnek látszik leveleiből itélve. *Bolygó.*

hangyaboly, újból felfogjuk építeni azt, amit a mult esztendő pusztításai lerombolt: kell hogy az alkotás képe ne szorítkozzék csupán magánéletünkre, gazdaságunkra, kell hogy megszülessék az ország politikai békeje is.

Lám! Mikor az egész világ harcra készen lesie az ágyuk eldördülését: lám! mikor sohasem látott embertömegek százezrei várták a jelt a rettenetes embergyilkolásra, pusztítás, rombolás, a háború minden borzalma helyett a világ hatalmasai megfogják, meg tudják teremteni a békét.

Csak mi magyarok gyűlölnék egymást annyira, csak a mi féktelen haragunk lenne olyan engesztelhetetlen, hogy meg ne találhatnók a kibontakozás útját?

A béke feltétele: a jog és törvénytisztelet. Azok, akiknek összes fegyverük a hatalom erőszaka, nem lehet szerepük az ország kormányzásában. A csendőrszúronya, rendőrszúronya, utóvégre is gonosztevők öldözésére adatott és nem azért, hogy a magyar képviselők melléne szegesztessék. Be kell látniok, hogy az út, melyen haladtak, végzetes és ezek nyomán béke nem teremhet.

Álljanak tehát félre: És egy az erőszak és önkény szennyével be nem mocskolt,

megbízható államférfi rövid napok alatt nyugalmat teremthet.

Mi sem magunknak akarunk hatalmat! Mi békét szeretnénk a sokat szenvedett nemzetnek.

A ki a saját személyét többre nézi, mint a haza javát, azt előbb utóbb összeröri az igazság ereje!

Mi szeretnénk a békét — harc nélkül: de ha lesz, állni fogjuk azt is — mint egy ember — rendületlenül!

Ezzel a hittel, ezzel az érzéssel kívánok az olvasónak boldog új esztendőit!

Csobánczi rege.

Irtó: Eötvös Károly.

Dicsőséges emlékü fejedelmünk Rákóczy Ferencz idejében valami Krájc nevű csavargó osztrák tábornok nagy erővel magtámadta Csobáncz várát. Harmincz férfi és harmincz asszony védte a várat. Meg is védte igazán. Elesett a tábornok, elesett a szizlje és háromszázötven közvitéze. Az ostromló sereg azután hanyat-homlok elfutott. Ilyen harcot keveset látott a világ. Történt ez az eset az 1707-ik esztendőben Mátyás napja után va-

ló harmadik napon, február hónapnak 26-ik napján.

Csak a dalnok hiányzik, a kinek lantja a nemzet számára kiemelje ezt az esetet a feledésnek sötét mélységéből.

No hiszen dühös lett ezért a német. Bosszuval fogadta, hogy visszatér és kő kövön nem marad a várból.

Ugy is lett.

Ámíg dicső fejedelmünk itthon volt; addig hozzá nem férhetett. De a mikor hazaszerezte, árulás és dögvész seregeit meghontotta s neki el kellett hujdosnia: eljött a német az eset után hét esztendő múlva. Békesség volt az országban, kifáradt a nemzet, nem volt több magyar sereg, kényekedve szerint pusztíthatott az idegen.

Tűzet vertek a vár tetejére. Leégette a palotát, a tornyot, a várórség tanyáit. Azután aknákat furt a falak alá; az aknákat megtöltötte puskaporral s levegőbe robbantotta az egész várat. A kapu elejét csakányonyal és feszítővasakkal felturatta, a föl a varnya vezető utat négy helyen keresztlárkoltatta, a vár déli és napkeleti oldalán viruló erdőt felgyújtotta. Kegyetlenül elpusztított mindent. Még a kápolna sírboltjában nyugvó holttesteknek se kegyelmezett. Kiszórta

● ● HIREK ● ●

Lapunk tisztelt olvasóinak és munkatársainknak boldog újévet kívánunk.

Eljegyzés. Franck Aladár, verőczei fakereskedő e hó 25-én váltott jegyet öz. Prágai Samuné hájos leányával: Irénkével.

Szomor György helybeli polgártársunk és neje kedves leányát: Ilonkát, e hó 26-án eljegyezte Mrva János Zólyomból.

Esküvő. Weisz Ármin, Ipolykúrti vendéglős f. hó 29-én tartotta esküvőjét Schlesinger Ibolyával, néhai Schlesinger Gábor kedves leányával.

Csabarot-estély. Folyó hó 26-án tartotta a „Szécsényi Iparos- és Kereskedő Ifjúság Köre” a szokásos téli mulatságát: — Szomoruan kellett tudomásul vennünk, hogy az intelligencia úgyszólván, tünetileg elmaradásával és pedig teljesen indokolatlanul, mert az iparos- és kereskedő ifjúság az intelligencia által rendezett mulatságokon mindig megjelent s ha ezentúl azok a műkedvelői előadások üres padokor előt fognak majd lefolyni, azt e közhínyelt részvételestésségnek tessék majd hibájául felelni, mely az iparos- és kereskedő ifjúság által rendezett mulatságán nyilatkozott meg a jelen alkalommal.

Az előadás minden pontja megfelelt a hozzáfűzött reményeknek. A különben már elcsépett „A miniszter elősöbájában” című dramolettel úgyszólván újjá tette Horváth Mihály erősen drámai s kiváló mimikai játéka. Klein Armand művészi talentumát, nem kell dicsegetnünk, nem is lehet, őt hallani kell s nem bírálni.

Öze Mihályné élénk temperamentummal énekelt el néhány magyar nótát. Fekete Mariska és Szahó Márk a nagy szociálista poéta, Csizmadia Sándor egy-egy versét szavalták el a költőjéhez illő, meleg közvelenséggel.

A jelenlevő közhínyésnek nagyon tetszett „A féltékeny férj” című bohózat, melyben Krasznai Béla, Fekete Jolánka, Bárány Sándor Horváth Mihály és Paczek Irmska alakították igen ügyesen a kacagató szerepeket.

Meg kell emlékeznünk Gyarmathy Gusztáv rendező fáradságtalan munkájáról, melyet ő, a pihenni nem akaró tehetségével érvényesített.

A táncolók vidám mulatságának csak a reggeli órák vetettek véget.

Felülfizettek ez alkalommal: Schöck Ferenc 3 kor., Földiák Miklós 2 kor., Kirberger István, Glatstein Adolf 1—1 kor-át., Vízeli Pál 50 fill. Az összes bevétel: 271 K. 50 fill.

Szép számmal vannak városunkban, akik hetenként csültrőlőkön est 8 órakor a város-háza dísztermében a felolvasásos előadások — mely a pesti „Szabadegyetem” mintájára alakult — látogatását mellőzik. Pedig ezen előadások teljesen ingyenesek és nemes célt szolgálnak. És minden haladni akaró embernek szabad hemenetele van. — Kár, hogy az előadás nincs eléggé hirdetve s hogy ezek tartásáról későn értesül a város közhínyése, mely bizonyára nagy számban sietett volna az előadásokra.

Nemesített mangolica sertés. A Magyarországon általánosan elterjedt mangolica sertésnek az a nagy hibája, hogy szaporasága nagyon kicsiny, hogy fejlődése nagyon lassu, hogy az évente kétszer való malacoztatást nem tűri. Megkísérelték e bajon segíteni részint tenyészkiválasztás útján, részint angol sertésekkel való keresztezés útján, egyik eljárás sem vezetett eredményre mert bár az angol sertésekkel keresztezése által gyorsabban fejlődővé, szaporává lehet tenni a mangolicát, de elveszti gondör szőrzetét, zsírtermelő képességét és edzettségét. Most legújabbhan sikerült egy olyan keresztezést előállítani, a mely külsőleg is teljesen hasonlólag gondör szőrű s a mangolicához, edzettsége és turó képeisége is teljesen egyező és e mellett éppen annyi zsír termel, de gyorsabban hizik. Ezeket a nemesített mangolica sertéseket Kovácsy Béla sertésenyésztési r. t. tenyésztési Esztergom megyében, a Dnoug melletti Sátorkő pusztán Sertésenyésztésünk jövedelmezőbbé tétele érdekében kívánatos volna, hogy a sertések menüül gyorsabban terjedjenek el hazánkban. Megrendelésekkel nevezett r. t. intézőségéhez kely fordulni.

Szerkesztő üzenet.

L. M. Gysia. Kérjük, hogy cikkeit ezután rövidcbben sziveskedjék írni, mert — amint ön is láthatja, — nagy helyet elfoglal és az ujdonságok nem férnek el miatta. — Ödv. I. M. V. Ön igen bobókás leánya lehet, mert fél a férjzemenéstől. Kérdezze csak meg a mamájától — hogy van-e oka mitől félni.

Szerkesztésért felelős a kiadó.

968—1912. vgrh. sz.

Árverési hirdetésny.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a losonczy kir. járásbírósnak 1912. évi Sp. II. 603/3 száma végzése következtében Dr. Oppenheimer Ferencz losonczy ügyvéd által képviselt Fouciere pesti hitel. intézet javára 68 kor. 64 fill. s jár. erejéig 1912. évi november hó 4-én toganatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 929 kor becsültl következő ingóságok, u. m: 4 malacz, 3 kocsi, 1 gyalupad, farragó szék, 1 kaszal szalma, 1 triór, 2 ló nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbírósnak 1912. évi V. 421/2 számu végzése folytán 68 kor. 64 fill. tőkekötvetelés, ennek 1912. évi július hó 15 napjától jár 5 százalék kamatal, és eddig összesen 63 kor. 74 f.-ben hírolilag már megállapított költségek és 5 kor. árverés kiűzési díj erejéig Ludányban leendő megtartására 1913. évi január hó 4-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitézik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legelőbbit ígérőnek, szükség esetén hecsaron alul is elfognak adatni. Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltek.

Szécsény, 1912. évi december hó 18-án

Nagy, kir. bír. végrehajtó.

tűzbe hányta azokat is s a hamvakat le az Eger patak völgyébe szélnék eresztette.

A várkaputól balra volt a Gyulaffylányok virágos kertje. Bársony kezeit, gyöngéd szívek öltették s ápollák virágait. Durva osztrák katona ezt a kertet is eltaposta.

Kihalt a Gyulaffy-család, többé föl nem támad. Porait szél hordja, eke szántja, sírholt őrt; erdő, herek, pázsit horítja. Emléke a történet mohos lapjain, a költő lantján, s a hazafi szívekbe.

Ledőlét ősi vára. Falának kövef szanaszét a hegy hrmán s a völgy feekén. Bakony felől, Dohos erdő magasáról oda oda nyargal az ősi szél és sűvöltő hangon kérdezi: hol van Csobáncz vára? Hol van hűs-ke tornya? Hol van szélforgója? Hol van csikorgója? Hol vannak lakói? Hol van most a várnagy torzonhorz hajuszával, gerzesdes huzogányával? Kérdezi, kérdezi, kérdezi, de nem felel senki az ősi szélnék. Csak néhány darab falrom, hástypad, egykori ajtónak, ablaknak szakadékos nyílása felelhetne, de csak zugás, mormogás minden felette.

Gyalaffylányok, Gyalaffy-menyecskék piros arca, hollőfűrtje, égő szeme, selyem-

keze, szerető szíve, hova lettek. István ur felesége, a sudár Rozgonyi Dóra, a kinek Hollós Mátyás király csókoltatta kezét? László ur felesége, a hűs-ke Forgách Margit, a ki testvérét, a nagyváradi püspököt is magával vitte pártólónék? És a szőke Széchy Katalin, a ki itt tanítta mézes heteit, mielőtt ifiu férjével elment volna zpósház Erdélyországba? Hát a lányok? A szép Gyulaffy Sára, a kiért két gersel Pethő gyerek majd megölte egymást s utóbb se lett egyibe se? Hát Fruzsinka, a kit Homonnai Drugeth Gábor viit el lengyel szélre, a ki többé soha se látta Csobánczot, de meghagyta mindenkinek, hogy hollitását oda vigyék vissza? „Miért vigyünk oda aranyos felkem? „Mert én még látni akarom s ha oda visztek, halottam is látom.”

Hát Gyulaffy Róza, a kinek szíve meghasadt, mert jeyesét halottnak hitte? Hangzik-e a hegy az ő fajsavától? Pereg-e még forró könyve, amikor a vár ablakánól el messze néz a völgyeken s nem látja mátkáját?

Elmulása lett életünk, porrá harmattes- tük, dallá, feledésbe emlékeztetük. Csak Kisfaludy lantján szól még róluk a hang, gynt- gén és édesen, mint az ősi bogár hangja

De virágos kertjük megmaradt.

Ott van most is régi helyény. Lőpor robbanás, csakány kemény ütése, vad német katona durva lábanyoma, kétszáz esztendőnek enyészete le nem törte a Gyulaffylányok virágait.

Zsálya, levendula piros szegfő, pünkösdi rózsza most is ott női az avarban. Ott nyílik szirma, ott árad illata, ott ragyog kedves alakja. Nem ölteti senki: nem öntözi, nem ápollja senki, mégis él, mégis mosolyog. Oda megy hozzá látogatónha az erdei vadvi- rág s ott is marad nála. Koshor, fűfő, balatoni jáczint, törpe vadróza, kakukkfő, szömörce, szárkaláb, árva lányhaj: ezek a látogatók. Megférnek egymás mellett. Nem irigykednek egymásra, színök-llatuk össze- ölelkezik: Talán a multból, talán az enyész- eiből eljönnek éjszakánként, tavaszronként a Gyulaffylányok s láthatatlan kezökkel most is ápollják azt a virágot, melyből egykor csakrot költöttek szerelmes szívök fölé s dől- czeg mátkájuk süvegére.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ŰRI-SZABÓSÁGA
 ŰRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE
 ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA.
SZÉCSÉNY, (Nógrádmegye.)

Dús választéku raktárt tart:
 érc- és fakoporsókból,
 gyászkoszorúkból
 és az összes temetkezési cikkekből.

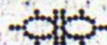
Izléses, szép munkáért

többszörösen kintálva

ULIP ISTVÁN

elővirág terme
LOSONCZ, Rákóczi-út. Telefon 123.

Megrendelések: elővirágokban
 Glattstein Adolfnál, Szécsényben
 24 órán belül szállítanak,

Hirdetések olcsó áron közöltetnek e hírlapban.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedese.
 M. kir. dohány- és szivararuda.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

SZÉCSÉNY.

RÁKÓCZI-ÚT 565. SZÁM.

Készít minden a könyvnyomdá-
 szati szakmába vágó munkákat
 modern- és szakszerű kivitelben,
 jutányos árak mellett.

Feltűnő ujdonság!
 képeslevelező-lapokból és levél-
 papirokból. Üzleti könyvek- és
 irodai cikkekből nagyválasztek.

Glattstein Adolf
 papíráruházában

újévi képes levelező-lapok

szép választékban
 kaphatók.

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
 ruhafestő-, vegyeltisztító- és gőzmosó-intézete.

LOSONCZ, Kossuth Lajos-utca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltetnek.

**Gyászesetben ruhák 48 óra alatt
 festetnek feketére.**

Elsőrendű munka, gyors- és pontos
 kiszolgálás.

Értesítés!

Van szerencsém t. értesíteni Szécsény
 és vidéke gazdaközönségét, hogy

**Szécsényben, a Tugár-város részen
 ujonnan épült sajtgyáramban**

kisebb-nagyobb mennyiségű tej a legma-
 gasabb napi árakon mindenkor megvétetik

Tisztelettel

Strausz Antal,

sajtgyár-tulajdonos.